

MARUŠKA PULNOČNÍ

A ZÁHADA MĚSÍCE

LAURA ELLEN ANDERSONOVÁ

mladá fronta

Maruška Půlnoční a Záhada Měsíce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Laura Ellen Andersonová

Maruška Půlnoční a Záhada Měsíce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MARUŠKA PULNOČNÍ A ZÁHADA MĚSÍCE

LAURA ELLEN ANDERSONOVÁ

mladá fronta

Přeložila Drahomíra Michnová

Originally published in the English language in Great Britain by Farshore,
an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd., under the title: MARNIE MIDNIGHT
AND THE MOON MYSTERY

Copyright © Laura Ellen Anderson 2024

Translation © Drahomíra Michnová, 2025 translated under licence from
HarperCollinsPublishers Ltd

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author.

ISBN tištěné verze 978-80-204-6440-8

ISBN e-knihy 978-80-204-6563-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6564-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6560-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

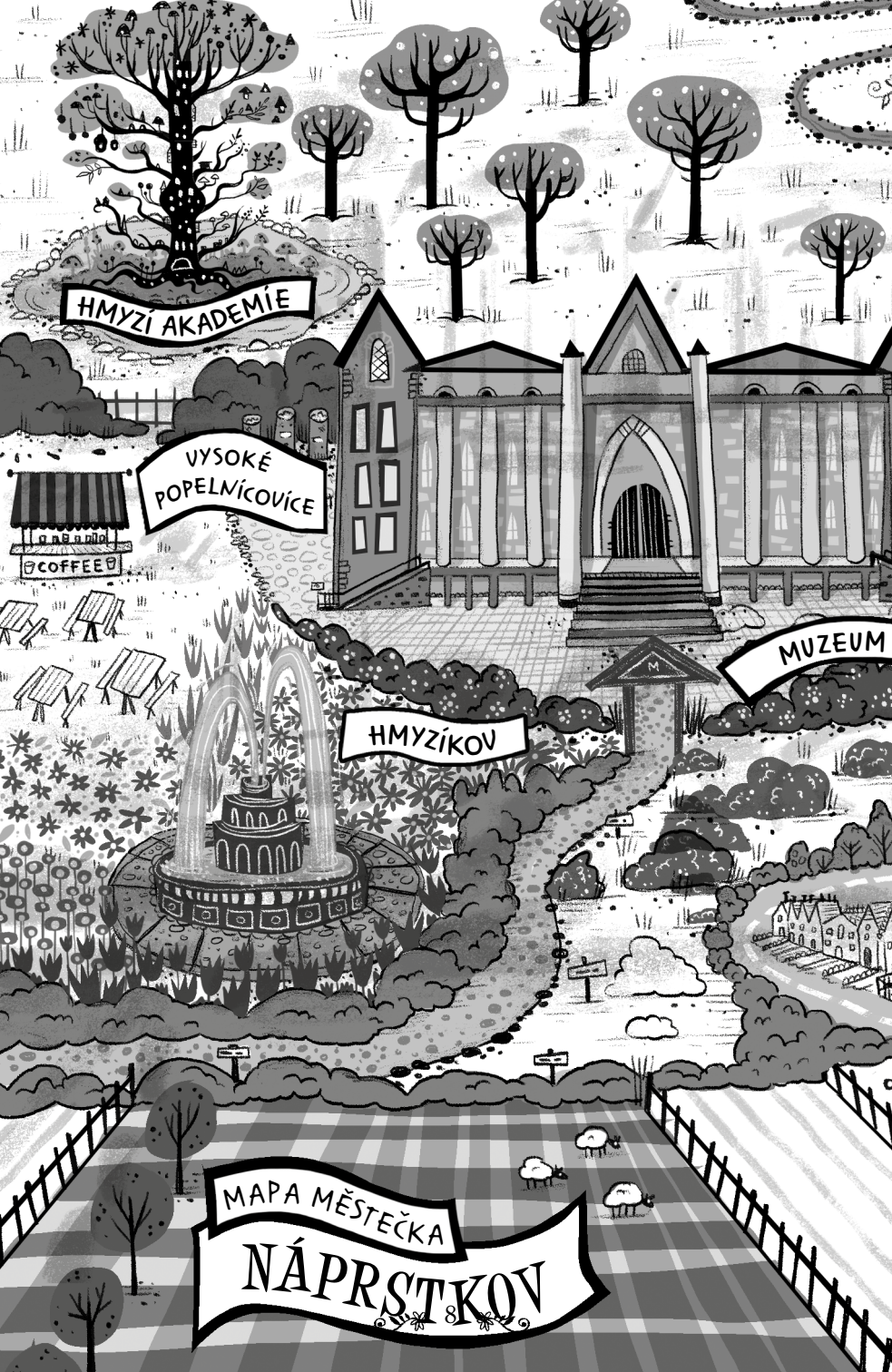
*Pro babičku Lyn a dědu Terryho – mé úžasné
podivínské a potrhle prarodiče. Hodně lásky a hádanek!
Lolly xxx*

OBSAH

1. KAPITOLA – PŘES DVACET SEDM PLOTŮ	13
2. KAPITOLA – LÁTKA NENÍ JÍDLO!	25
3. KAPITOLA – SPOUSTA VELIKÁNSKÝCH TROCH	37
4. KAPITOLA – MAJETEK ★	53
5. KAPITOLA – JSME ZTRACENÉ DUŠE	69
6. KAPITOLA – ZLOBIVÁ ČERNUCHA	81
7. KAPITOLA – NE, NE-E, NE	93
8. KAPITOLA – SEŽRALI JI	101
9. KAPITOLA – MALÁ PÁNVIČKA	119
10. KAPITOLA – JAKÉ PANA TLAS?	131
11. KAPITOLA – NĚCO OPRAVDU, OPRAVDU VELIKÉHO	139

12. KAPITOLA – ZACHRAŇTE MĚSÍC!	145
13. KAPITOLA – TOHLE NENÍ CVIČENÍ!	157
14. KAPITOLA – JÁ TAM BYL, HNŮJ VOZIL	165
15. KAPITOLA – M – S – T – A – R – R	177
16. KAPITOLA – VYSOKÉ POPELNICOVCE	187
17. KAPITOLA – RŮŽENKA	199
18. KAPITOLA – MECHOVÉ	209
19. KAPITOLA – JEDNO MALÉ ZATŘEPETÁNÍ	219
20. KAPITOLA – PŘÍLIŠ STATNÝ NA SMRT	227
21. KAPITOLA – VÁCLAV	235
22. KAPITOLA – VELKÉ SNY	245

HMYŽÍ AKADEMIE

VYSOKÉ
POPELNÍCOVÍCE

COFFEE

MUZEUM

HMYŽÍKOV

MAPA MĚSTEČKA

NÁPRSTKOV

SEZNAMTE SE S HMYZÍKY

MARUŠKA

Kamarádká,
nadšená a miluje
všechno, co se týká
měsíce!

FÍFA

Superbáječný
a hlavně za každých okolností
stylový! Zbožňuje drobečky
z křupek s příchutí sýra
a cibule!

STAR

Princezna
ze Sedmera mravenišť.
Není radno ji
dráždit!

MARIE a MARTIN

Maruščini rodiče!
Marie hrozně ráda píše
seznamy úkolů a Martin plete
nádherné svetry!

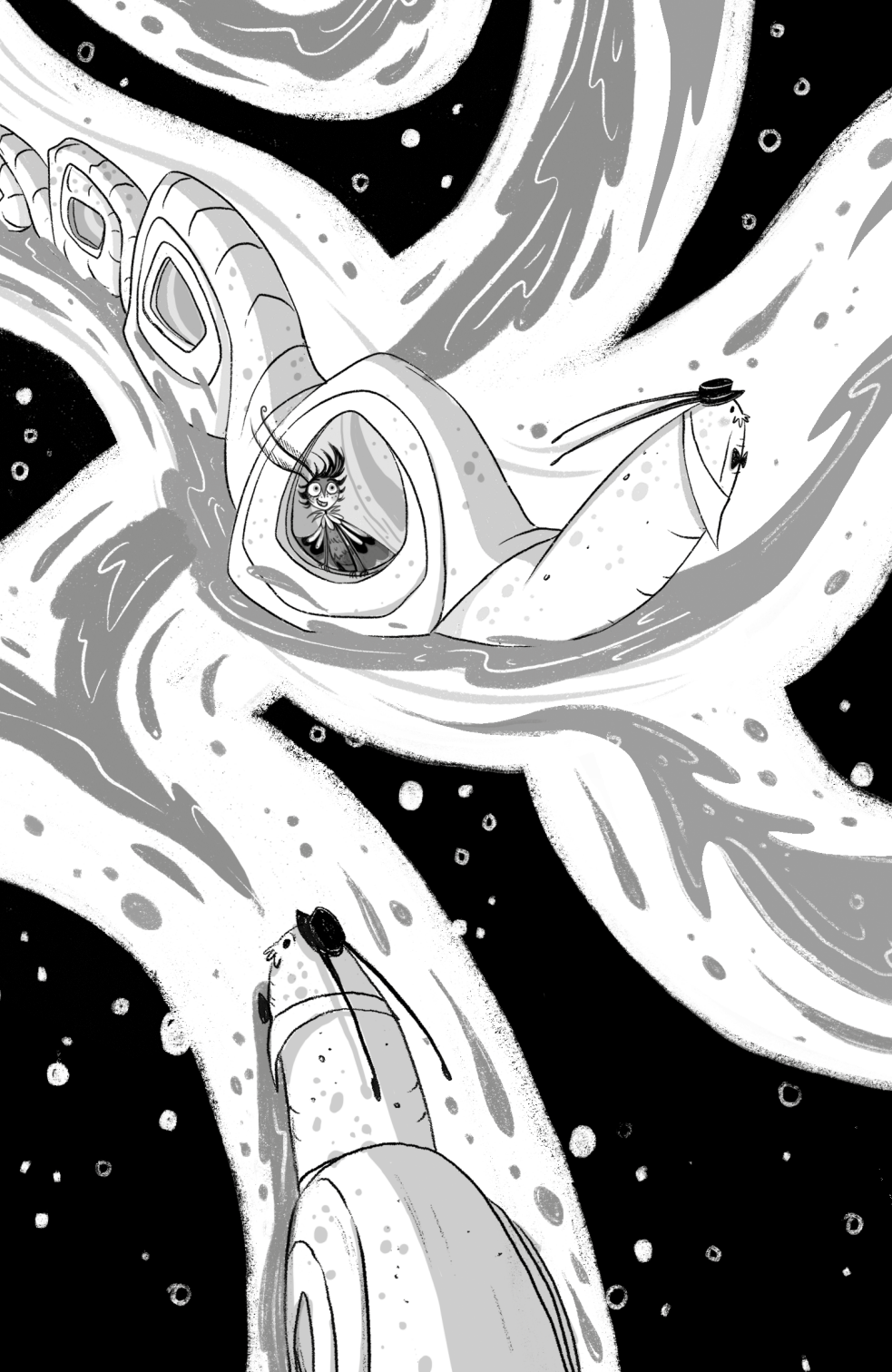
MILOUŠEK

Rád jí VŠECHNO
možné a nemůže se
dočkat, až se promění
ve VELKOU
můru!

PAN ATLAS

Nejmrzutější
profesor na Hmyzí
akademii, který hrozně
rád zadává domácí
úkoly navíc.

 1. KAPITOLA

PŘES DVACET SEDM PLOTŮ

V městečku Náprstkov stál velký strom, pupenec, na kterém žila všelijaká hmyzí havěť. A tito malí hmyzíkové se chystali na velmi VELKÉ dobrodružství!

Vlak šnečí dráhy se řítíl superrychlostí pod zemí po Slizové trase. Hmyzíci se vezli v barevných vagóncích ze šnečích ulit a vzduch byl naplněn všemožným bzukotem, cvrlikáním, mihotáním a třepotáním. Tvorečkové všech tvarů a velikostí se vydali na svou ranní cestu.

Zvláště v jednom vagónku to přímo HUČELO. Uvnitř téhle ulity seděli Půlnočníci: rodina mūr, která teď měla o jednu housenku méně a o jednu mūru více. Nedávno se totiž stala z housenky Marušky malá mūruška.

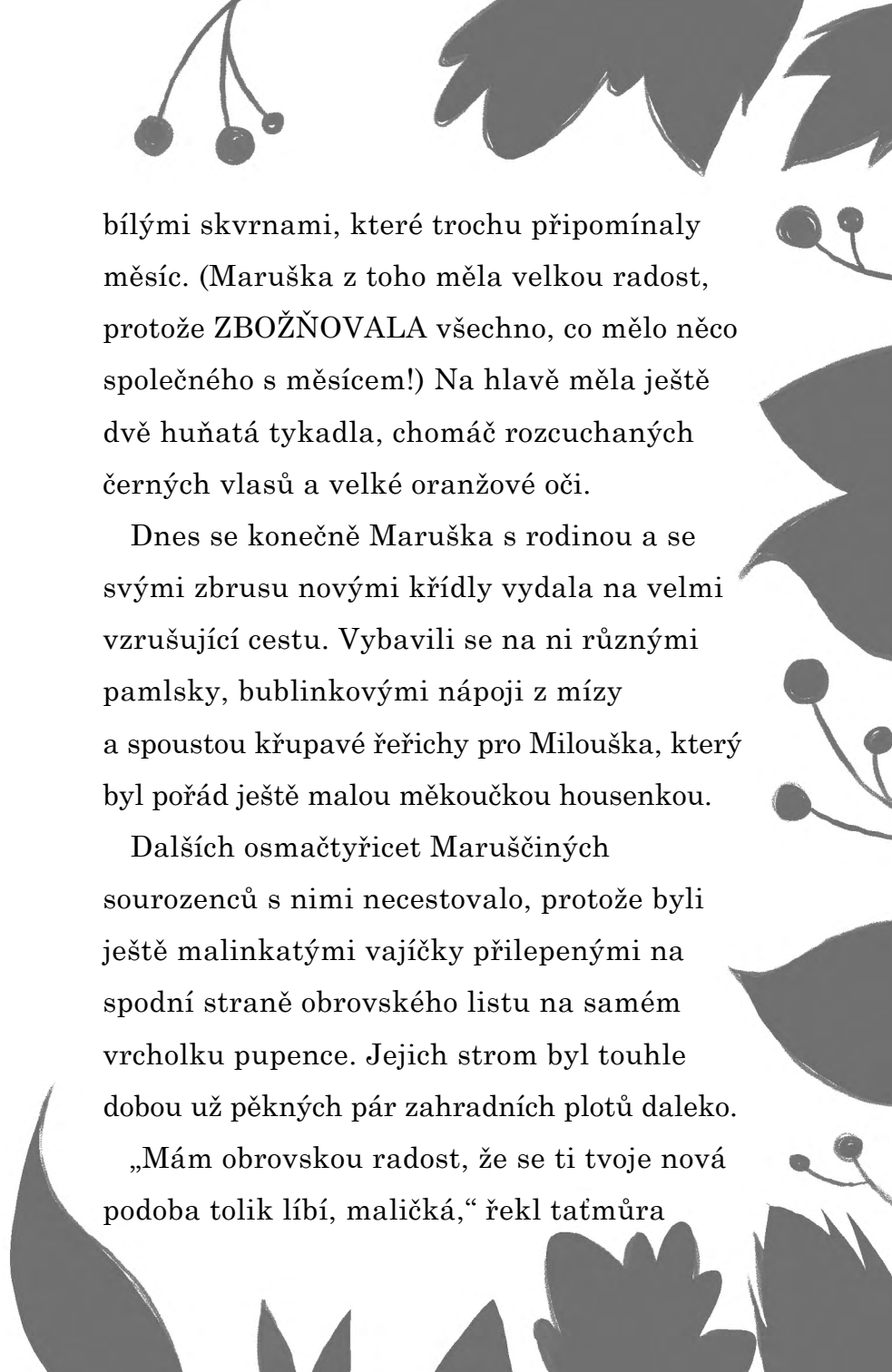

Byla první ze všech
sourozenců, kdo se
proměnil. Jednoho
středečního večera,
když venku mrholilo,
se schovala do kukly
a takhle pěkně zabalená se vykuklila.
Dny, kdy se vlnila po stoncích břečťanu
a chroupala listy zelí, byly nenávratně
v tahu. Prožila je v podobě housenky. Teď
už z ní byla mūrka připravená dobýt svět!

„U všech žízalích ocásků! MILUJU
mít křídla!“ jásala a nadšeně jimi mávala
a málem přitom vyrazila svého bratříčka
Milouška z okna vagónku.

Ještě si na svá nová křídla úplně nezvykla.
Byla mnohem větší, než si myslela, a často
se jí dost zamotávala.

Můří křídla mívají nejrůznější vzory: Ta
Maruščina byla černo-šedá se zakřivenými

bílými skvrnami, které trochu připomínaly měsíc. (Maruška z toho měla velkou radost, protože ZBOŽŇOVALA všechno, co mělo něco společného s měsícem!) Na hlavě měla ještě dvě huňatá tykadla, chomáč rozcuchaných černých vlasů a velké oranžové oči.

Dnes se konečně Maruška s rodinou a se svými zbrusu novými křídly vydala na velmi vzrušující cestu. Vybavili se na ni různými pamlsky, bublinkovými nápoji z mízy a spoustou křupavé řeřichy pro Milouška, který byl pořád ještě malou měkoučkou housenkou.

Dalších osmačtyřicet Maruščiných sourozenců s nimi necestovalo, protože byli ještě malinkatými vajíčky přilepenými na spodní straně obrovského listu na samém vrcholku pupence. Jejich strom byl touhle dobou už pěkných pár zahradních plotů daleko.

„Mám obrovskou radost, že se ti tvoje nová podoba tolik líbí, maličká,“ řekl taťmůra

a jeho huňaté kníry mu trčely skoro stejně jako chloupky na jeho trochu křivých tykadlech. Martin Půlnoční byl lékař se specializací na křídla a VŽDY nosil svetr, který si sám upletl, obvykle s velmi pestrými vzory, jež rozveselovaly jeho pacienty.

„Být můrou je mnooooohem lepší než být housenkou!“ usmála se Maruška a chroupala křupky z okvětních lístků. „Už se nemusím živit jen zelím a řeřichou. Nektar je mnohem lepší!“

„Pořád se nemůžu vzpamatovat z toho, že teď už budeš chodit na Hmyzí akademii!“ povzdechla si mamůra a utřela si z oka slzu radosti.

Marie pracovala jako šéfkuchařka v Červeném koberci, jejich místní restauraci, a k Maruščině velké radosti doma často zkoušela nové recepty.

Vřele Marušku objala velkými šedými skvrnitými křídly. „Připadá mi, jako by to bylo včera, když jsi začala chodit do základní

školy pro larvy. A podívej – vyrostla jsi a jdeš do školy pro VELKÉ hmyzíky!“

Maruška se radostně zavrtěla. V ruce svírala svůj žaludový batoh, který byl až po okraj naplněný novou sadou psacích potřeb s měsíční tematikou a nechyběl v něm ani plakát její oblíbenkyně Lunory Křídláskové – slavné vědkyně, která celý život zkoumala tajemství prastarých mūr a jejich využívání měsíční magie. A tahle mūroložka a mūnoložka Lunora byla kdysi také studentkou Hmyzí akademie! Maruška chtěla být jako ona a nemohla se dočkat, až se bude třepotat ve stopách jejího třepotání.

„Už se nemůžu dočkat, až opustím náš pupenec a půjdu do velké školy,“ zakňoural Miloušek a nasupeně žvýkal velké sousto řeřichy. „A budu bydlet celých sedmadvacet plotů od domova!“

„Než se naděješ, bude z tebe taky mūra a potkáme se tam,“ konejšila ho Maruška

a zívla tím největším a nejdelším zívnutím v životě. „Ale asi mi bude chvíli trvat, než si zvyknu takhle brzo vstávat.“

Maruška s rodinou toho rána odcházela z domova už za svítání. Přes den obvykle tvrdě spala, stejně jako většina mūr. Teď si ale bude muset zvyknout na úplně jiný režim, když nastoupila na Hmyzí akademii. Tam bylo potřeba studentům výuku načasovat tak, aby vyhovovala denním i nočním hmyzíkům, proto škola začínala v poledne a trvala až do půlnoci. Znamenalo to, že každý hmyzík mohl vidět, jak žijí ostatní.

„Na únavu je nejlepší šálek teplého nektarového čaje, skvěle doplní energii!“ prohlásil taťmūra a pozvedl hrnek se sladce vonící šťávou a do každé ze svých tří dalších rukou si nabral pořádnou porci křupek z okvětních lístků. „A navíc je to velmi dobré pro hrud.“

Mamůra si povzdechla. „Miláčku, víš přece, že jíst a pít všemi čtyřmi najednou není slušné.“

„A k čemu by nám pak byly čtyři ruce?“ divil se taťmůra nevinně a mrkl na Marušku. Šnečí dráha je dál vezla sítí klikatých podzemních tunelů, už projeli zastávky Křídlovice, Rybničná a Pesticidov. Teď už byli

od svého domova na pupenci vzdálení mnoho zahradních plotů.

„Nemělo by to už trvat dlouho, než dorazíme na Hmyzí akademii. Až projedeme pod městem Hmyzíkov, zbývá jen pár zastávek,“ řekl tatínek s úsměvem a láskyplně prohrábl Marušce vlasy. „Na co se nejvíc těšíš?“

„Na to, že se dozvím víc o Měsíci!“ odpověděla bez rozmýšlení mūrka.

„A samozřejmě na hodiny létání. Víš, chci být dost silná, abych mohla letět na Měsíc, jako se o to pokoušela Lunora Křídlašková.“ Maruška vytáhla srolovaný plakát Lunory a pevně ho objala.

„Proč se Lunora vydala na Měsíc? Vždyť je to TAK daleko,“ divil se Miloušek a pokusil se sestřice ukrást několik křupek.

„Protože se, můj milý bratříčku, snažila najít zapomenutou Knihu měsíčních kouzel,“ vysvětlila Maruška věcně a odsunula své pokrutiny z Milova dosahu.

„Ale není měsíční kouzlo jen v pohádkách?“ zeptal se bratr. „Jak můžeš najít něco, co neexistuje?“

„No, nikdo to neví jistě,“ odpověděla Maruška. „Ale Lunora Křídlásková věřila, že měsíční kouzlo opravdu existuje, a já v to věřím taky.“

„No jo, ale podívej, co se té Křídlovce stalo,“ namítl Miloušek. „SEŽRAL ji ten obrovský, strašidelný Ranníptáč! Možná se to stane i tobě!“ Drze se zašklebil. „Pak budu nejstarší z našich sourozenců.“

„Tak dost! To by stačilo, Milomíre,“ okřikla ho přísně mamůra. „Jestli se nebudeš chovat slušně, příště si přijde Ranníptáč pro tebe,“ varovala ho. Tohle obvykle zabíralo, když malí hmyzíci zlobili. (Určitě se to osvědčilo, když byla Maruška ještě housenka – jednou vyzdobila stěny jejich obýváku hovínky, a když zjistila, že jí její počínání MUŽE přivodit nechtěnou návštěvu Ranníptáče,

už nikdy nic hovínky nezdobila.) Tato děsivá varování však Milouška ještě víc rozparádila.

„Tak to Lunora musela opravdu HODNĚ zlobit!“ vykřikl.

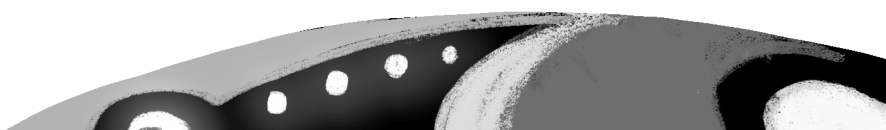
Maruška zakoulela očima. „Jsem si jistá, že Lunora nezlobila, a nevíme, jestli ji někdo opravdu sežral,“ prohlásila zamračeně. „Lunora zmizela. Ale věřila, že Kniha měsíčních kouzel pořád někde existuje, a já taky! Každopádně se postarám, aby mě nesežrali.“

„Ale nejspíš se ti to stane,“ popichoval ji Miloušek. „Myslím, že Ranníptáč by si dal tvoje tykadla jako předkrm a jako dezert tvůj obličej!“

„MILOUŠI!“ vypískla Marie. Pak se otočila k Martinovi a tiše ho napomenula: „Vážně bys neměl nechávat ty svoje časopisy *Sežrané životy* povalovat tam, kde je Miloušek může najít.“

„Ať už se Lunoře Křídlaškové stalo cokoli, vím určitě, že by na tebe byla moc pyšná,

ty moje malá můruško Maruško,“ řekl
taťmůra a vzal dcerku konejšivě kolem
ramen. Maruška se usmála a přitulila se
k němu, přičemž nasála jeho zatuchlou,
molí vůni. *Co když všechny ty pohádky
o měsíčních kouzlech nejsou JEN pohádky?*
pomyslela si. V hloubi duše věděla, že
měsíc v sobě skrývá něco víc, než se na
první pohled zdá. Něco... magického!

2. KAPITOLA

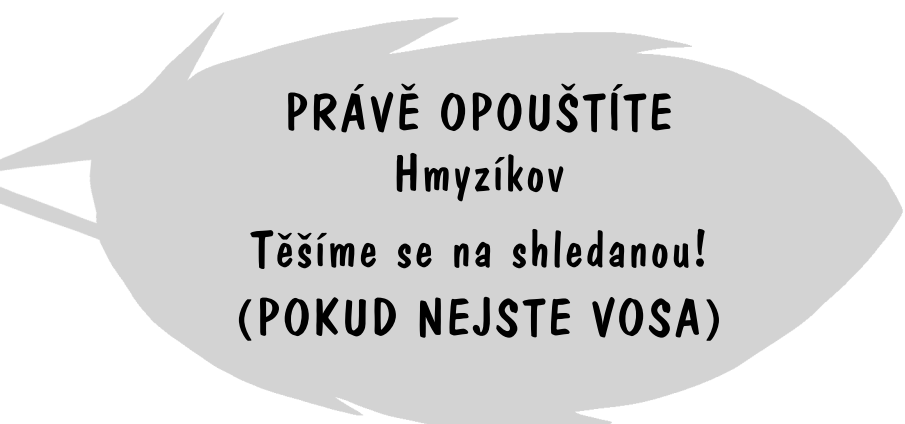
LÁTKA NENÍ JÍDLO!

Zatímco šnečí vlak projížděl pod městem Hmyzíkovo, Maruščiny myšlenky bloudily ve vesmíru. Představovala si, jak se setkává s Lunorou Křídlaškovou. Hleděla na ten vzácný plakát, na Lunořiny velké zářivě žluté oči a její krásná tyrkysová křídla s měsíčním vzorem. Maruška si přála, aby se s Lunorou mohla setkat ve skutečnosti. Ale zatím si to bude muset jen představovat. Plakátová Lunora vypadala tak šťastná, že Marušku vidí; jako by byla OPRAVDU skutečná. Pak Lunora natáhla ruku a –

„PODÍVEJ!“ ozval se Milouškův hlas a následoval štouchanec do hlavy. Obojí vytrhlo Marušku z jejího měsíčního snění. Bratříček ukázal na svět za oknem vagónu,

kde se teď, když se šnečí dráha vynořila
z podzemí, třpytilo denní světlo.

Právě mýjeli velkou tabuli s nápisem:

PŘÁVĚ OPOUŠTÍTE
Hmyzíkov
Těšíme se na shledanou!
(POKUD NEJSTE VOSA)

Maruščino malé bříško se zhouplo.

„Už tam skoro jsme! Ach, doufám, že učitelé
jsou tam hodní,“ zadoufala a vlna nervozity jí
projela od prstů na nohou až po konečky křídel.

„Ach, když jsme byli s tvojí mamůrkou
mladí, byli skvělí,“ uklidňoval ji tatměra.

„Mladí? Já myslel, že rodiče byli vždycky
staří?!“ skočil jim do řeči Miloušek.

„Jsem zvědavý, jestli tam ještě po těch
letech pracuje školník Vincek Provazníček,